

uzlaznim (´) akcentom: *Prijédor, dijéte, vri-jéme, sijélo, itd.*

Dakle, o porijeklu i značenju toponima *Prijedor*, kao i o njegovu akcentu, moglo bi se zaključiti sljedeće:

1. *Prijedor* je izveden od riječi *predrijeti*. U njegovoj osnovi ne nalazi se riječ *prodor*.
2. Zemljišta koja se nalaze u kakvoj kotlini, udolini, udubijenju, nazivaju se *prijedor*. I sa našim toponimom slična je situacija. *Prijedor* se razvio na močvarnom zemljištu *Prijedorskog* polja koje je oivičeno sa zapada i sjeveroistoka *brdima*.
3. Ime ovoga mjesta, njegov etnik i ktetik imaju u govoru stanovnika mjesta i okoline dugouzlazni (´) akcentat na drugom slogu: *Prijédor, Prijédorčanin, Prijédorčanka, prijédorski*.

Stevó Dalmacija

DVIJE NAPOMENE

1. Bastasi. Bastaha

U jednom tekstu u *Politici* od 23. 5. 1973/11 pominje se selo Bastasi kod Drvara.

Ime tog sela navodi se, više puta, pogrešno u nekim padežima: »od Bastasa«, »u Bastase«.

Valjalo je reći: od Bastaha, u Bastahe, jer od: *bastah* (nosač) množina je: *bastasi, bastaha, bastahe, bastasima* (tj. kao: *siromah — siromasi, siromaha, siromahe, siromasima*, ili: *orah — orasi, oraha, orahe, orasima*).

2. Brušanka

Jedna tvornica u Brusu, u Srbiji, zove se »Brusjanka«.

Valjalo je reći: Brušanka, dok bi se »Brusjanka« pre odnosilo na Brusje, na Hvaru, ali se i tamo veli: Brušanin, Bruška, a prema etniku za m. r. upotrebljava se i Brušanka.

Kao što je čovek s Visa Višanin (ne »Visjanin«, od čega je nastao oblik Višanin, jotacijom skupa »sj«), iz Tunisa Tunišanin (ne Tunisjanin«), s Cresa Crešanin (ne »Cresjanin«), a žena s Visa Viška ili Viška (ne »Visjan-

ka«), iz Tunisa Tunišanka (ne »Tunisjanka«), s Cresa Crešanka (ne »Cresjanka«), tako će i žena iz Brusa ili tvornica u Brusu biti Brušanka (ne »Brusjanka«).

J. Molović

MODERNIJI UDŽBENIK

Stjepan Drilo, *Kroatisch-Serbisch. Lehrbuch mit Grammatik für Anfänger*, Zagreb (s. a.), str. 362.

Uspoređujući s ostalim slavenskim jezicima, jugoslavistika je u Saveznoj Republici Njemačkoj uvijek imala mnogo studenata. Jedino je, dakako, rusistika studentima brojnija. Pa drugačije nego li u rusistici, veliko interesiranje nije pratio i dovoljan broj udžbenika. Standardno djelo u nastavi hrvatskoga i srpskoga jezika na njemačkom jezičnom području do sada je bila svim njemačkim slavistima poznata knjiga Aloisa Schmausa »Lehrbuch der serbokroatischen Sprache« (München — Beograd, 1. izdanje 1960). Zbog toga i treba Drilovu knjigu mjeriti prvenstveno prema Schmausu.

Brz razvoj tehničkih pomagala u nastavi stranih jezika autor je uzeo u obzir tako što je svoju knjigu koncipirao i za audiovizualnu metodu, čime njegova knjiga i stupa u konkurenciju s učilima raznih ljetnih jezičnih tečajeva. Knjiga se sastoji od tri povećća dijela. Prvi dio sadrži tekstove u obliku dijaloga; njih prate vježbe, u kojima treba upotrijebiti obrazac (*pattern*) prema navedenim primjerima. Mnogo izrazitije nego u Schmausa tekstovi su upućeni na to e da bi pospješivali komunikacijsku sposobnost studenata u svakodnevnim situacijama. U skladu s *induktivnom* koncepcijom autora, gramatička objašnjenja slijede istom nakon toga. Schmaus postupa upravo obrnuto, no obje metode imaju svoje specifične prednosti za različite ciljeve. Osim bolje preglednosti, Drilov postupak postiže prednost i time što su jezični problemi obrađeni još jedanput. U Schmausovu udžbeniku to se osjećalo kao nedostatak. Drugi dio donosi književne tekstove, dok su u trećem dijelu tekstovi namijenjeni prijevodu